

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Είμαι πολύ δυστοχημένη. 'Ο άνθρωπος π' αγαπώ δεν μου άγγχει. Αν μου τον διεκδικούσε μια ξένη, θα την σκότωνα. Μά αυτή που τον αγαπάει βασ τον αγαπώ κι' εγώ, είνε η αδελφή μου. Δεν μου μένει λοιπόν παρά να πεθάνω. Μητέρα μου, Αίσα μου, συγχωρήστε με...»

Η Αίσα στάθηκε μία στιγμή και σφούγγισε τὰ μάτια της. Έκλεισε βύτερα τὸ γράμμα και χιπίταξε πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς Αίσας.

— Κοιμάται, φερόσσε.
Η Αίσα όμως δεν κοιμόταν.
Τὴν κρατοῦσε ἀγρυπνία ὁ πόνος της. Κι' ἀκόμη εἶχε ἓνα παρά-ξενο τροφίμ. Προσπαθοῦσαν πὸς κάποια συμφωνία τὴν ἀπειλεῖ κι' αὐτὴ και τὴν ἀδελφῆ της. Προσπαθοῦσαν λοιπόν τὴν κομμωμένη και πα-ρακολουθοῦσε τὴ Αίσα, μέσα ἀπ' τὴς μασόκλειστες βλεφαρίδες της. Τὴν εἶδε νὰ γράφῃ ἀπ' τὸ μπαζόνι και νὰ κἀβεται και γράφῃ και πα-ραξενεύτηκε. Τὴ νύκτωρ ἄραγε τέτοια ὄρα; Κανένα γράμμα σ' ἔ-κείνον; 'Οχι. Κάτι ἄλλο, κάτι τὸ τρομερὸ, γιὰ ν' ἀναστηνάξῃ και νὰ κλάῃ γράφοντας....

«Αν ἦταν γράμμα γιὰ τὸ Βρονιά, θὰ μιλούσε γι' αὐτὸ στὴν ἀδελφῆ της. Έξ' ἄλλου εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ τὸ πρῶι και νὰ δῆ τὸ Γιῶργο. Γιατί νὰ τοῦ γράφῃ; Και γιατί μόλις τελείωσε τὸ γράμμα, πήγε και στάθηκε μπρὸς τὸ εἰκονί-σμα και ν' ἔβαινε τὸ σταυρὸ της κλαίγοντας;»

«Ὡς τ' αὐτὰ τῆς Αίσας ἐφύτασαν μερικὲς λέ-ξεις τῆς Αίσας πὸς προσευχόταν κλαίγοντας. Ψι-θύσσε :

— Συγχωρήσε με, Θεέ μου!... Δεν μου μένει ἄλλη λύσι....»

Η Αίσα ἐνοιῶσε τὴν καρδιὰ της νὰ σάγγε-ται, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά. Ναί, δεν ἔπαρ-ξε πειὰ ἀμφιβολία. Η Αίσα εἶχε πάρει κάποια τρομερὴ ἀπόφασι. Αὐτὸ φαινότανε ἄλλοσσε ἀπ' τὴν παρῶχῃ της....

Η Αίσα δεν τὴν ἄφανε πειὰ καθόλου ἀπ' τὰ μάτια της.

Τὴν εἶδε νὰ κροῖθῃ τὸ γράμμα ποῦσε γράφει. στὸ συρτάκι τοῦ γραφείου κι' ὕστερα νὰ κροῖθῃ βόλτες στὴν κἀμαρα, πάνω—κάτω, βαθεῖα συλλο-γισμένη....

Κι' ὅταν ἔβησε κατόπι στὸ κρεβάτι της, δεν κοιμήθηκε ἀμέσως. Δερνόνταν ν' ἀναστήναίσε ἀρ-κετὴ ὄρα ὡς πὸν νὰ τὴν πᾶρῃ ὁ ἴπνος....

Μόλις κατάλαβε ἡ Αίσα πὸς ἡ ἀδελφῆ της κοιμήθηκε, σηκώθηκε ἀγὰ—ἀγὰ και πληρώσσε στὸ κρεβάτι της. Εἶχε δεῖ τὴ Αίσα νὰ βάζῃ κά-τω ἀπ' τὸ προσκέφαλό της τὸ κλειδαμὶ τοῦ συρ-ταροῦ, στὸ ἄτοιο ἔβλεπε τὸ γράμμα.

«Αν κι' ἡ πρῶξι της αὐτὴ ἦταν κακὴ, ἔπαρτε ὄσσο, γιὰ τὸ καλὸ και τὴ σωτηρία τῆς ἀδελ-φῆς της, ν' ἀνοῖξῃ τὸ συρτάκι και νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα ἐκεῖνο.

Τὸ χέρι τῆς Αίσας ἔπαρτε....

Μολοταῖα, τὸ ἔπαρσε ἀγὰ—ἀγὰ κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό της ἀδελφῆς της και πήρε τὸ κλειδί.

Η Αίσα δεν ζήτησε, δεν κατάλαβε τίποτα. Κοιμόταν βαθεῖα....

Η Αίσα ἔπαρτε στὸ γραφεῖο, ἀνοῖξε τὸ συρτάκι, πήρε τὸ γράμμα και τὸ διάβασε γρήγορα—γρήγορα....

«Έπειτα τὸ χαρτί τῆς ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔπεσε κάτω. Εἶχε ἀπομείνει σὺν νὰ μαριώσσο.

Κροῦς ἰδρωτῆς ἔπαρτε τὸ μέτωπό της.

Τῆς ἤρθε ἡ διάνοι νὰ φωνάξῃ δυνατὰ, νὰ ζήτησῃ βοήθεια, ν' ἀόχισῃ νὰ σωθῆσῃ σὺν τρελλή....

«Ἦταν λοιπὸν δυνατὸν; Εἶχε πάρει μία τέτοια ἀπόφασι ἡ Αίσα πᾶνον στὴν ἀπέλπισια της; Ὡς σκοτινοῦσαν ἡ ἀγαπημένη τῆς ἀδελφῆ γιὰ τὸ χατήρι της, γιὰ νὰ τῆς ἀρήσῃ ἐλεύθερο τὸ δρόμο σὸν ἔρωτα;»

«Ὁχι, ὄχι, ποτέ.... Έπαρτε νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ με κάθε μέσον....»

Η Αίσα εἶχε πει πὸς θὰ πῆγανε τὸ πρῶι νὰ δῆ τὸ Βρονιά. Θὰ τοῦ μιλῶσε γιὰ τὴν ἀδελφῆ της, θὰ τοῦλεγε νὰ πάῃ νὰ τὴν ἀκριέ-ται, κι' ὕστερα.... Ὑστερα θὰ γίρῃσε αἰτί γιὰ νὰ πεθάνῃ!...

Μὰ ὄχι, δεν ἔπαρτε νὰ γίνῃ αὐτὸ. Έπαρτε νὰ δῆ τὸ Γιῶργο πρὶν ἀπ' τὴ Αίσα και νὰ τοῦ πῆ τί κίνδυνος, τί μεγάλος κίνδυνος ἔπαρτε. Πῶς όμως θὰ γινότανε αὐτὸ, πὸς θὰ προλάβανε;

Τσακισμένη κι' ἀποκατωμένη ὅπως ἦταν ἡ Αίσα, θὰ ζωντοῦσε βέ-

βαια ἀγὰ. Έπαρτε λοιπὸν νὰ σηκώθῃ πρὶν ἀπὸ αὐτὴ και νὰ τρέξῃ στὸ Βρονιά. Θ' ἄφανε στὴ Αίσα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἓνα σημάσιον και θὰ τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴ βγῆ ἔξω πρὶν γράσῃ.

Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, χρειαζότανε κι' ἡ βοήθεια τῆς ἰσημέτριας.

Η Αίσα δεν διάστασε.

«Έκρινε πᾶσι τὸ σημάσιον τῆς Αίσας στὸ συρτάκι. ἔβαλε ἀγὰ—ἀγὰ τὸ κλειδί κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό της και πήγε πατόντας στίς ἀκρες τὸν ποδῶν της στὴν κἀμαρα τῆς ἰσημέτριας.

Η ἰσημέτρια κοιμόταν βαθεῖα κι' ὅταν ἡ Αίσα τὴν ζήτησε, τὴν χιπίταξε σαστισμένη. Η Αίσα τῆς ἔπαρτε νὰ μὴν κἀνῃ ὄρθο και τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν ζήτησῃ τὴν ἀγὰ, τὴν ἴδια ὄρα πὸν ζωντοῦσε κι' αὐτὴ. Τῆς εἶπε ἀκόμη και νὰ μὴν πῆ τίς μοιάς της πὸς βγῆσε ἔξω και νὰ ἐπὸβλεπῇ τὴ Αίσα ὄσπον νὰ γράσῃ.

Η ἰσημέτρια παραξενεύτηκε. Τὶ ἔπαρτανε ὄ; αὐτὰ; Μὰ ἡ Αίσα τὴν καθοῖτασε.

— Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Αίσας, τῆς εἶπε.

— Καλὰ, ἔπαρτε, ἀπάντησε ἡ ἰσημέτρια πὸν εἶχε μωριστὴ τὴν ἀ-γὰ τῆς καρδίας της γιὰ τὸ Βρονιά.

«Ἔτσι ἡ Αίσα γέροσε ἦσυχῃ κάτωσῃ στὴν κἀμαρα της.

Η Αίσα κοιμότανε πάντα.

«Έκρινε ἀπὸ πᾶνον της, τὴ φῆλσε στὸ μέτωπό και βύτερα πλάσσο, ἀφὸν προσεγγίθηκε στὸ Θεο, με κατόντι, με συντροφί....»

— Θεέ μου, ληθῆσον με.... Ληθῆσον τὴ Αίσα με, Θεέ μου, φιλᾶξέ τὴν, ὄσσε της τὴ γαλήνη και τὴν εὐτυχία πὸν ποθεῖ κι' ἄς τὴ στερηθῶ ἐγὼ τὴν εὐτυχία αὐτὴ γιὰ πάντα!...

Πρῶι—πρῶι, πρὶν ἀκόμη βγῆ ὁ ἥλιος, ἡ ἰσημέ-τρια μῆτρε ἀγὰ στὴν κρεβατοστράσιμα τὸν κομμω-σὸν και ζήτησε τὴ Αίσα. «Ἦν ἡνία πᾶνον και βγῆσε στὸ δρόμο ἀπ' τὸ κρεβάτι της. Πρῶτη φορὰ ζητοῦσε τέτοια ὄρα. «Ὁλοῖ στὸ σπίτι κοιμόντοσαν ἀκόμη....»

Ντύθηκε γρήγορα—γρήγορα, φόρεσε ἓνα βαρὸ ἑτανοφοῖ κι' ἓνα καπέλο με πλατὶ, σιχτὸ μπόο, καιτέθηκε ἀγὰ—ἀγὰ τὴ σκάλα και βγῆσε στὸ δρόμο.

Κιῶταξε μήπως βοθῆ ἀμέσῃ ἡ αυτοκίνητο, μὰ δεν ἔπαρτε πούθενά. Προχώρησε τότε περὶ γιὰ τὸ δω-μάτιο τοῦ Βρονιά. Θὰ τὸν εἶρθε στίπ τὸν ἀσφαλτοῦ.

«Ἦταν πὸν πρῶι ἀκόμη και δεν ἔπαρτε πᾶσι στὸ γρα-φεῖο.

Στοῦς δρόμοσῃ δεν ἔπαρτανε τὴν ὄρα αὐτὴ, παρὰ ἀρῶοι διαβάτες....»

Η Αίσα προσεφώσε γρήγορα—γρήγορα, χωρὶς νὰ κητίσῃ γέρο της. Βιάθανε.... Τὴν ἔπαρτε ἡ ἀ-γόνια....»

ΣΤΗ ΛΑΣΣΠΗ...

«Ὁ Βρονιάς, μόλις ἔπαρτε ἀπ' τὸ σπίτι τὸν κορι-τσῶν, πρᾶθῃσε ἴσα γιὰ τὸ θέατρο ποῦταῖσε ἡ Φλό-ρα. Ἦταν εἰγαρωσθημένος, χαροῦμενος, ἰανοπορη-μένος. Έπαρτε πᾶσι τὸν ἓνα σωρὸ καρδιές....»

Γιὰ νὰ φρουμβεῖσῃ ἀπολύτως, δεν ἔπαρτε πειὰ πα-ρὰ ἡ κατάκτησις τῆς Φλόρας. Μὰ θὰ γινότανε κι' αὐτὸ. Εἶχε κλέον ἐμπιστοσύνη στὸ ἔρωτικό τὸ γροῖο.

Μόλις ἔπαρτε στὸ θέατρο, ἀνέβηκε στίπ καμαρί-να και ζήτησε τὴ Φλόρα. Ἦ νόστιμη όμως σομπερ-τίτσια δεν εἶχε πᾶσι ἀκόμη....»

«Ὁ Βρονιάς τῆς ἔπαρτε ἓνα σημάσιον κι' ἔπαρτε.

«Αγάπη μου,

«Θὰ σὲ πάρω, μετὰ τὴν παράστασι, και πᾶμε νὰ γευματίσομε μαζὶ σὲ μιὰ ἔξοχῃ, ὅπου θὲς εὐδ. Δεν ὀ' ἀνηθῆς, βέβαια. Ὁὰ πω-ράσομε καλὰ. Πᾶρε μαζὶ σου και συντροφια, ἂν θὲς. Έτσι θᾶ-μαστε «οἰκογενειακῶς» και δεν θᾶχομε παρεγγήσεις. Μὴ μοῦ πῆς ὄχι. Φιλῶ τὰ ὄραῖα σου χερῶνα.

Γι ὠ ε ρ ο σ .»

Μὴν ζέροντας πὸς νὰ περάσῃ τὴν ὄρα τὸν ὁ Γιῶργος, ὄσπον ν' ἀόχισῃ τὸ θέατρο, πήγε κι' ἀντάσσοσε μερικὸς παρτοῖτες του. Φιλᾶ-σσε μαζὶ τοῦς και κατὰ τῆς δέκα τοῦς ἄφρσε και πήγε στὸ θέατρο.

«Ανέβηκε ἀμέσως στὰ καμαρίνα.

Η Φλόρα τὸν δέχτηκε γελαστί. Ἦταν σὺ κέρα της.

— Λοιπὸν.... «Έπᾶνε τὸ γραμματίτσι μου, Φλόρα; τὴ ρώτησε. Ναί!... Εἶσαι σήμεροντῃ μ' ὄσα σου γράφο; Μὴ μοῦ πῆς ὄχι, σὲ παρα-καλῶ....»

Μὰ ἡ Φλόρα δεν σκεφτόταν νὰ τοῦ ἀρηθῆ.

(Ακολούθει)

Η Αίσα δεν κοιμόταν. Τὴν κρατοῦσε ἀγρυπνία ὁ πόνος της...